

David Safier

Una família feliç

Traducció de Michael Steinmetz
i Carlota Vallès

Empúries
Barcelona

Títol original: *Happy Family*

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Editorial Empúries l'any 2012

Primera edició en aquest segell: novembre del 2013

© Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg, 2012

© de la traducció: Michael Steinmetz i Carlota Vallès, 2012

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 22.914-2013

ISBN: 978-84-9930-758-9

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si
necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

*Per a la Marion, en Ben i en Daniel,
vosaltres em feu happy!
(Evidentment, tu també, Max)*

EMMA

—Un proverbi indi diu: «Com més estimes una persona, més desitges matar-la» —em va dir la meva empleada.

I jo vaig pensar: «Ostres, com dec estimar la meva família!».

Per enèsima vegada va tornar a sonar el mòbil mentre treballava a la meva petita llibreria infantil. Primer m'havia trucat la meva filla adolescent, la Fee, per preparar-me mentalment que repetiria (per desgràcia tenia la mateixa capacitat per a les matemàtiques que un labrador).

Després havia trucat el seu germà petit, en Max, per dir-me que no podia entrar a casa perquè s'havia tornat a descuidar les claus (és possible que existeixi l'Alzheimer infantil?).

I aquesta vegada, segons llegia a la pantalla del mòbil, era el meu marit Frank. Segurament per comunicar-me que, com gairebé cada dia, arribaria tard a casa (això no tan sols significava que m'hauria de discutir tota sola amb la Fee a causa de la seva ganduleria olímpica, sinó també que m'hauria d'obrir pas sense ajuda pel caos del nostre pis. Alguns dies semblava com si hi hagués passat una tropa de saquejadors huns. Acompanyats d'elefants. I ogres. I la Britney Spears).

Vaig decidir no agafar-lo i estalviar-me una conversa que em faria enrabiatar i al final de la qual encara m'enrabiaria més per haver-me enrabiatar.

En comptes d'això, em vaig quedar mirant en silenci per la finestra de la llibreria, que portava el nom de Lemmi i els Llibres. Mentrestant, vaig pensar amb tristesa que hi havia hagut un temps en què havia estimat la meva família sense pensaments negatius. Això era quan encara no ens havien vingut a visitar aquells malvats monstres que són l'estrès, la crisi dels quaranta i la pubertat.

Sí, nosaltres, els Wünschmann, havíem estat una família feliç. Però els últims anys havíem perdut alguna cosa. Per desgràcia, no tenia ni idea de què podia ser i, per tant, encara menys de com ho podia trobar. Però ho desitjava enormement.

Mentre enyorava els vells temps, va passar per davant de la finestra de la llibreria un home jove amb un cul impressionant. Em vaig posar bé les ulleres i me'l vaig mirar més atentament.

—Un bon cul, oi? —va observar la meva vella empleada Cheyenne, que en realitat es deia Renate, nom al qual no responia, i que amb les seves flors al cap i els seus vestits vaporosos devia ser la hippy més vella de tot l'univers.

—Ehem, no he vist cap cul —vaig mentir, no gaire convincent. La Cheyenne va somriure amb picardia. Per això vaig afegir ràpidament:— A més, era una mica massa ossut.

—Així sí que l'has vist, Emma —va somriure. I mentre jo em sentia descoberta, va afegir:— Aquest noi podria ser el teu fill.

Déu meu, la Cheyenne tenia raó. Jo en tenia trenta-i-molts i el noi a tot estirar vint-i-pocs. I jo m'havia quedat badant amb un noi tan jove. Quina vergonya.

—Quan ho vas fer per última vegada, Emma? —va preguntar la Cheyenne, i va beure un glop del seu te iogui, que podia com si un vell iogui s'hi hagués rentat els peus.

—Eh... —vaig dubtar a respondre perquè se'm feia difícil recordar-me'n.

—Ja m'ho pensava —va fer un gran somriure.

Efectivament, estressats com estàvem en Frank i jo amb la feina, el sexe regular era per a nosaltres ciència-ficció.

—Jo ho vaig fer ahir a la nit —va comunicar-me la Cheyenne, contenta.

Abans que pogués demanar-li que no entrés en detalls, va continuar parlant:

—Ja t’ho dic, en Werner està una mica desmanegat, però té una coseta enorme...

—Un moment —vaig preguntar, desconcertada—, anomenes la seva cosa... «coseta»?

—«Coseta» o «Pipimann».

—Aleshores, millor «coseta» —vaig decidir.

—A en Werner també li agrada més.

Va fer un altre glop de te i va continuar esplaïant-se:

—En Werner és un amant gairebé tan bo com en Carlos durant aquella tardor tan xafogosa.

A la Cheyenne li agradava parlar dels examants amb qui havia estat al llarg dels anys: en Yusuf, en Mumbato o en Mao... I a mi m’encantava escoltar les seves històries boges en països llunyans. Països que jo no veuria mai, tot i que de joveneta sempre havia somiat a voltar món.

—Me n’he d’anar a casa. El meu fill petit... —vaig explicar amb un sospir, i vaig agafar la meva jaqueta de pell gastada del penjador.

—Vés, Emma. Gairebé no tenim clients —va somriure la vella nòvia hippy.

—Oh, tenim molts clients! —vaig protestar. Però no era veritat. També aquell matí n’havíem tingut ben pocs: la metgessa que es deixa aconsellar per mi durant hores i després encarrega els llibres a Amazon, una família els fills de la qual havien comprat un volum de *La caseta màgica de l’arbre* i havien arruïnat dotze llibres cars de tapa dura fullejant-los amb les mans plenes de gelat, i l’amant Werner, que només per veure la seva estimada havia comprat un llibre Pixi, *La Conni dorm a la llar d’infants*.

—Hauríem de vendre novel·les eròtiques —va proposar la Cheyenne.

—Som una llibreria infantil!
—Però hi ha títols molt interessants en el sector de l'eròtica —no desistia—, per exemple, *L'esclava dels cosacs...*
Vaig fer una ganyota.
—O *Canvi de llits a Dinamarca...*
Vaig fer una altra ganyota.
—O *Tres nous per a la Ventafocs*.
—Això és un conte infantil.
—No pas aquesta versió —va somriure la Cheyenne.
—No vull vendre llibres d'aquests! —vaig protestar, i vaig afegir de seguida:— Ni pensar més detalladament per què són tres nous.

—Però si no fem alguna cosa, haurem de tancar la botiga! —va insistir—. El nostre sofà de lectura està desgastat, el racó dels jocs és gairebé tan vell com jo i l'última vegada que vaig treure la pols dels prestatges del magatzem em vaig trobar un escarabat.

La Cheyenne deia en veu alta veritats incòmodes de la meua llibreria. Veritats que jo no volia escoltar perquè n'era la responsable. Si tingués més energia i temps per dedicar a la botiga, faria més bona pinta, i la facturació també. Però qui podia tenir temps i energia amb una família tan esgotadora com la meua?

La Cheyenne encara va dir una altra veritat, una de més amarga:

—Només tens una possibilitat si vols augmentar els ingressos: m'has d'acomiarar.

—D'això ni parlar-ne —vaig respondre.

—No em necessites —va sospirar la Cheyenne, trista, i de cop i volta semblava realment vella—. Tu mateixa pots vendre un parell de llibres.

«És veritat», vaig pensar.

—A més, sempre em descompto —va queixar-se en veu baixa.

—És veritat —vaig dir en veu alta.

—I la setmana passada vaig embussar el vàter.

—Vas ser tu?! —vaig exclamar, indignada, ja que per aquell incident havia acabat pagant una factura molt elevada al lampista—. Com ho vas fer?

—M'hi va caure el pegat per a les morenes —va reconèixer a mitja veu.

La Cheyenne tenia raó en tot: acomiadar-la seria el millor per al meu compte corrent i per a la meva botiga. Però sense un sou hauria de dormir a la seva furgoneta VW perquè no tenia pensió, ja que en lloc de treballar s'havia passat la vida voltant pel món. Amb tot, com jo sempre pensava, melancòlicament, havia viscut i sentit més del que jo faria en tota la meva petita i avorrida vida.

—No et faré fora —vaig dir amb determinació.

La Cheyenne em va somriure profundament agraïda i em va dir:

—Ets tan bona.

Jo li vaig tornar el somriure. Però tenia clar que me n'hauria d'empescar alguna si volia que la botiga funcionés. Perquè sense ella només seria mestressa de casa i mare. I això per a mi era massa poc. Sobretot en l'estat en què es trobava actualment la meva família.

Vaig demanar a l'univers que salvés la meva botiga i immediatament vaig poder constatar que l'univers tenia un sentit de l'humor força estrany.

Estava a punt de sortir per la porta quan la Lena va entrar a la botiga. Precisament la Lena! Feia quinze anys que no l'havia vist i estava gairebé igual que aleshores: prima i impressionant. Només que ara portava una roba elegant i cara, que jo només havia vist a les revistes de moda.

La Lena i jo havíem treballat juntes en un passat molt llunyà com a joves lectores en una filial de l'editorial Penguin-Buch. La Lena era ambiciosa i tenia tendència a clavar cops de colze. Tot i això, jo sempre anava una mica per davant seu. Fins i tot, al final, vaig rebre una oferta d'una feina a Londres: la feina ideal, gràcies a la qual —tal com havia somiat de jove— hauria pogut conquerir el món. Quan la Lena se'n va as-sabentar, se la menjava l'enveja.

Però feia poques setmanes que havia conegut en Frank al Beach-Club, a la vora del riu Spree. Jo jugava a voleibol amb uns amics quan es va acostar i ens va explicar que era nou a la ciutat, que estudiava dret i ens va preguntar si podia jugar. Jo vaig mirar al fons d'aquells ulls blaus i el meu cervell es va fer fonedís. Va deixar la clau del meu cos a les meves hormones i se'n va anar de vacances a alguna platja del Carib a beure caipirinha i a passar-s'ho bé ballant el limbo.

El cervell d'en Frank també es va fondre de la mateixa manera. I quan això es produeix, aleshores pot passar que caus embogit d'amor per l'altre i, presa de la passió, no et preocupes gaire del fet que el condó s'hagi trencat. Així que al cap d'un parell de setmanes et sorprens tenint nàusees matinals.

Quan vam tenir a les mans el test positiu d'embaràs ens en vam alegrar molt. I vaig tenir clar que amb la criatura no podria acceptar la feina ideal de Londres. Però jo estimava en Frank com mai abans no havia estimat ningú. I desprendre'm de la criatura... només de pensar-hi encara tenia més nàusees.

Quan vaig anar al metge i amb la primera ecografia vaig veure aquella cosa flotant que creixia dins meu, em vaig emocionar. Molt contenta, vaig assenyalar la pantalla i vaig murmurar:

—És preciós.

I no em va importar gaire quan el metge va dir:

—Això és la seva bufeta.

Em vaig decidir a renunciar a Londres i apostar per la cria-

tura i en Frank. La Lena no em podia entendre; ella hauria escollit avortar, em va dir. Però se n'alegrava, ja que així podria acceptar la feina de Londres en lloc meu. Així m'ho va comentar:

—El teu condó trencat és la meva sort.

Passats uns anys, vaig sentir en una ocasió que la Lena havia fet carrera a Londres. No volia saber cap detall més de la vida que jo no havia viscut. Al principi, perquè era molt feliç amb la meva família, però últimament perquè m'havia descobert pensant «què hauria passat si» i no volia donar-hi més voltes. Ara tenia aquella vida davant meu. A la meva petita llibreria.

—Lena...? —vaig preguntar, incrèdula.

—De carn i ossos —va fer un somriure radiant.

Què hi feia, aquí? Després de tants anys?

—Tu... —vaig balbucejar—, estàs fantàstica, com sempre.

—I tu també, Emma Wünschmann! —va respondre.

Totes dues sabíem que era mentida. Jo tenia tants cabells blancs que sovint m'havia quedat mirant insegura al lavabo el tint de cabells de color vermell de la meva filla. A més, de fet, encara era molt pitjor: tenia una panxa enorme, fruit dels meus embarrassos (la Cheyenne fins i tot m'havia regalat una vegada una samarreta amb la inscripció: «He superat la meva anorèxia»).

—I tornes a estar embarassada! —es va alegrar la Lena, i em va assenyalar la panxa.

Em vaig posar vermella.

I a la Cheyenne se li va escapar el riure.

La Lena va veure la meva cara de vergonya i ho va entendre:

—Oh, em sap greu...

—Què... què hi fas, aquí? —vaig preguntar per desviar l'atenció de la meva panxa.

—Sóc a Berlín per feina i quan els companys del nostre antic departament m'han explicat que tenies una llibreria, he pensat que havia de venir a fer-te una visita —va dir, radiant.

—I... com va per Londres? —vaig preguntar, i tan bon punt havia pronunciat les paraules, me'n vaig penedir.

—Molt bé. Ara dirigeixo el departament de best-sellers internacionals i m'encarrego de Dan Brown, John Grisham o Cornelia Funke... —va explicar en un to modest, insuficient per tapar les seves ganes de presumir. Ara entenia per què havia vingut: em volia refregar per la cara la seva fantàstica vida. Que poc original. Realment era molt poc original. Però malauradament tenia èxit. Havia de fer un esforç enorme per no morir-me d'enveja.

—Es viatja molt pel món —va explicar la Lena amb un somriure desenfadat—. La setmana passada vaig ser en un festival de literatura a l'illa Maurici.

Ara sí que em vaig posar verda, i vaig pensar: «Si continua així, cridaré!».

—Em vaig encarregar de Hugh Grant.

—AHHHH!!! —vaig cridar.

—Tot bé? —va preguntar la Lena, preocupada.

—Eh... sí, sí —vaig dir ràpidament—, m'ha... m'ha mossegat un escarabat.

—Tens escarabats a la botiga? —va preguntar amb fàstic.

—Només un —vaig respondre, i de la vergonya que vaig sentir vaig voler que se m'empassés la terra. Però després d'uns segons em vaig poder controlar i em vaig intentar convèncer que no tenia per què envejar-la. Normalment les dones amb carrera no tenien cap relació que funcionés ni fills, i per això —així és com ho mostren les pel·lícules i les revistes femenines— darrere de la façana daurada se sentien buides i infelices.

—I tens família? —vaig preguntar per aquest motiu.

—No —va respondre, i jo me'n vaig alegrar interiorment: «Ja ho sabia, infeliç!».

—He volgut viure de debò, primer —va explicar la Lena—. I he tingut molts amants. Ja saps com va això.

—No, no ho sap —va somriure la Cheyenne, i aleshores li hauria tirat un llibre pel cap. O vint.

—Oh, sí —va corregir la Lena—, tu tens la gran sort de tenir al llit el mateix home des de fa quinze anys.

Una gran sort, vaig sospirar jo en el meu interior, i vaig recordar que des de feia una temporada en Frank tenia gasos per culpa de l'estrès.

—De fet, ara estic amb en Liam —va dir la Lena, i no semblava en cap cas ni buida ni infeliç—. És inversor i vivim en una casa de camp molt bufona a prop de Londres.

Va esperar una estona perquè jo visualitzés aquesta imatge de la vida idíl·lica al camp i després va formular la pregunta que més por em feia:

—I, què, Emma, com et va?

No li volia ensenyar els meus punts febles i li volia demostrar que també ho havia fet tot bé a la meua vida. Per això vaig respondre:

—Tinc dos fills molt i molt macos!

A la Cheyenne se li va escapar el riure.

—Escolta —li vaig dir a la meua empleada—, no tens llibres per classificar?

—No, no en tinc —va somriure. La senyora hippy no es volia perdre l'espectacle.

Em vaig girar cap a la Lena i li vaig explicar, amb un somriure teatral:

—I el matrimoni amb en Frank funciona perfectament des de fa quinze anys.

Quan a la Cheyenne se li va tornar a escapar el riure, li hauria volgut preguntar: «Escolta, que no tens cap paret contra la qual estampar-te?».

—I com et va la llibreria? —va voler saber la Lena.

—Bastant bé.

Ara la Cheyenne es va posar a riure molt fort. Jo me la vaig mirar fent mala cara. Ho va entendre i va dir:

—He de fer un riu.

I va desaparèixer.

La Lena va mirar desconcertada aquella senyora gran i va murmurar:

—Jo despatxaria una empleada tan estrafolària de seguida.

—Doncs jo no —vaig dir amb determinació.

Segurament això la devia sorprendre, així que va canviar ràpidament de tema:

—Espero tenir algun dia una família tan feliç com la teva.

Es van sentir rialles que venien del lavabo.

—Què li passa, a aquesta dona? —va voler saber la Lena.

—Ah, les pastilles per la incontinença tenen efectes secundaris —vaig dir.

—Ho he sentit! —va protestar la Cheyenne des de darrere de la porta del lavabo.

—Tinc una idea per a la teva botiga —va dir la Lena de sobte. Va entendre de seguida que el negoci no anava bé. Era evident que gaudia fent-se la condescendent amb mi:— La Stephenie Meyer presenta aquest vespre al Ritz-Carlton el seu últim llibre, *A trenc d'alba*. I endevina qui m'acompanyarà...

No necessitava endevinar-ho.

—Tè la podria presentar durant l'acte i potser podríem intentar que vingúes a fer una lectura aquí...

No sabia què havia de dir. Un acte com aquell donaria a conèixer la meva llibreria a tota la ciutat! En aquell moment m'hauria penjat del coll de la Lena d'agraïment, tot i que era conscient que només m'invitava per poder veure de prop quina carrera més meravellosa havia fet.

—La presentació serà un gran esdeveniment —va explicar la Lena, entusiasmada—. Amb menjar fantàstic. I disfresses fantàstiques de monstres. Saps què? Porta la família! Així els podré conèixer.

—Ho faré! —vaig respondre somrient.

D'una banda, m'alegrava per aquella gran oportunitat. De l'altra, pensava que si la Lena veia la meva família potser m'en-

vejaria. Al cap i a la fi, una família era l'única cosa que jo tenia, i ella no! I si la Lena m'envejava... bé, aleshores ja no caldria que ho fes jo.

La Lena es va acomiadar insinuant dos petons a les galtes i va sortir disparada de la llibreria. Tan bon punt va haver sortit, vaig sentir la cadena. La Cheyenne va tornar del lavabo i va constatar:

—Oblida-te'n. Aquesta pepa és més feliç que tu.

Però jo vaig respondre, decidida:

—Això ja ho veurem!

FEE

M'agradaria tant ser un celenterat.

Feia setmanes que l'inepte professor de biologia ens avorria amb meduses i altres celenterats mentre intentava desesperadament mantenir la il·lusió que era important saber alguna cosa sobre aquests éssers. Quina manera de perdre el temps! Perquè fins i tot en el cas improbable que en un futur llunyà d'adults ens trobéssim asseguts en un sofà i penséssim: «Ostres, ara m'agradaria saber com es reproduïxen aquests estúpids celenterats!», podríem consultar la Viquipèdia o qualsevol pàgina d'internet cent vegades millor que segur que hi hauria.

Però avui per primera vegada pensava seriosament en els celenterats. De fet, vivien molt bé. Els celenterats no tenien ni una mare queixosa, ni un pare estressat, ni un germà empenyador ni classes avorrides sobre celenterats.

Però, sobretot, no podia repetir curs només per no tenir la més petita idea de celenterats.

El pare reaccionaria més aviat amb desinterès al fet que hagués de repetir curs. Estava tan capficat en la feina al banc que no devia saber ni quin curs feia. Però la mare probablement faria un «psicomama». No em deixava tranquil·la amb allò que